

PRACA DYPLOMOWA – PROCEDURA POSTĘPOWANIA

Informacje związane z obsługą APD, procedurą obrony i wzór strony tytułowej znajdują się na stronie Biura Obsługi Studentów:

<https://bosko.amu.edu.pl/pliki-do-pobrania-waik/>

1. Niezbędne jest uzyskanie wszystkich zaliczeń (w tym wpisu z seminarium).
Uzyskanie wszystkich zaliczeń umożliwiające zarejestrowanie pracy poprzedza obronę o przynajmniej 2 tygodnie. Termin uzyskania wszystkich wpisów i złożenia pracy nie może przekroczyć 30 września (Regulamin Studiów, par. 60).
2. Zarejestrowanie pracy w BOS (opisane w Instrukcji APD) oznacza przekazanie do BOS informacji obejmujących tytuł pracy i podstawowe dane na temat planowanej obrony (dane dot. terminu i składu komisji egzaminacyjnej przekazuje do BOS Promotor_ka).
3. Biuro Obsługi Studenta rejestruje pracę w APD.
4. Praca w systemie APD powinna znaleźć się nie później niż **tydzień** przed planowaną obroną.
5. BOS drogą mailową przekazuje informację o momencie, w którym możliwa jest rejestracja pracy w APD.
6. Student_ka wprowadza do APD dane pracy (streszczenie, słowa kluczowe – w j. polskim i angielskim) i załącza pracę (oświadczenia o samodzielnym przygotowaniu pracy nie dołącza się do tekstu pracy, tylko akceptuje je w systemie APD).
7. Promotor_ka sprawdza pracę w APD – akceptuje ją lub przekazuje do poprawy.
8. Promotor_ka sprawdza pracę w systemie antyplagiatowym i zatwierdza wynik badania w APD.
9. Promotor_ka i Recenzent_ka wystawiają w APD recenzje.
10. Uwaga: procedura nie wymaga drukowania pracy dyplomowej, przedłożenia obiegówki oraz opłaty za dyplom.

UWAGI OGÓLNE

I. Informacje o objętości i zakresie tematycznym pracy:

PRACA LICENCJACKA:

1. Objętość pracy licencjackiej: 40-60 stron.
2. Tematyka pracy licencjackiej musi być związana z badaniami kulturoznawczymi i zainteresowaniami naukowymi promotora_ki pracy. Praca na stopień licencjata powinna mieć profil praktyczny lub empiryczny. Rekomendowana struktura pracy to jeden rozdział problemowy i rekonstrukcyjny (teoretyczny lub/i historyczny) o charakterze wprowadzenia do problematyki pracy i jeden rozdział przygotowany na podstawie własnych ustaleń studenta_ki.

PRACA MAGISTERSKA:

1. Objętość pracy magisterskiej: 60-100 stron.
2. Tematyka pracy magisterskiej musi być związana z badaniami kulturoznawczymi i zainteresowaniami naukowymi promotora_ki pracy, a także zawierać poszerzoną część metodologiczną i teoretyczną. Praca magisterska powinna mieć profil badawczy. Rekomendowane jest uwzględnianie możliwie najbardziej aktualnego stanu wiedzy. Rekomendowana struktura pracy to jeden rozdział metodologiczny, jeden rozdział teoretyczny/rekonstrukcyjny oraz jeden rozdział przygotowany na podstawie własnych ustaleń studenta_ki.

II. Plagiat

1. Plagiat jest karalny i niedopuszczalny w pracy naukowej. O próbie jego popełnienia zostanie poinformowany Dziekan, który zgłasza sprawę do postępowania dyscyplinarnego.
2. Niesamodzielnosc autora_ki zostanie wychwycona najpóźniej przez programy antyplagiatowe, przez które przechodzą wszystkie prace po zarejestrowaniu.
3. Promotorzy sprawdzają oryginalność tekstu również na wcześniejszych etapach jego powstawania. Jeśli wykryją plagiat, mają prawo usunąć daną osobę z grupy seminaryjnej.
4. Jak uniknąć zarzutów:
 - każde zdanie czy cudza myśl, które zostały zapożyczone skądkolwiek, muszą mieć podane źródło (w przypisie);
 - jeśli zapożyczony fragment został podany w dosłownym brzmieniu, musi zostać ujęty w cudzysłów, a w przypisie należy podać stronę, na której znajduje się on w źródle;
 - w miarę możliwości wszelkie zapożyczenia należy ujmować własnymi słowami.

WYMOGI EDYTORSKIE

Edytor tekstowy: Microsoft Word

Numeracja stron: miejsce dowolne (choć wskazany jest dół strony – prawa strona lub środek), pierwsza strona [tytułowa] pozostaje nienumerowana

Czcionka: Times New Roman, 12 p. dla tekstu głównego i 10 p. dla tekstu przypisu, **wyjustowanie (wyśrodkowanie)** tekstu głównego i tekstu przypisu, automatyczne przenoszenie wyrazów (Układ Strony → Dzielenie wyrazów → Brak);

wyjątek: tytuły rozdziałów – 14 p. oraz pogrubienie, środek strony lub do lewego marginesu

Marginesy: górny – 2,5; dolny – 2,5; prawy – 2,5; lewy – 2,5

Interlinia: 1,5 dla tekstu głównego; dla przypisu: 1

Przypisy: u dołu strony, według podanego niżej wzoru

Wielkość wcięcia akapitowego: 1,25

Podkreślenia: czcionka rozstrzelona (Narzędzia główne → Czcionka → Zaawansowane → Odstępy → Rozstrzelone [co 3 punkty])

Tytuły (książek, artykułów, filmów, utworów muzycznych, dzieł sztuki itp.) **oraz zwroty obcojęzyczne:** kursywa

Tytuły czasopism: czcionka prosta i w cudzysłowie

Cytaty: dłuższe – oddzielone światłem od bloku tekstu (wolny wers przed cytatem i po nim), z pojedynczą interlinią i czcionką 10, najlepiej jako całość przesunięte w prawo o jedno wcięcie akapitowe; krótsze – włączone do tekstu (czcionka 12) i zaznaczone cudzysłowem

Dywiz (krótka kreska; bez spacji z obu stron): w złożeniach (przymiotnikowych: południowo-wschodni, białoczerwony), w podwójnych nazwiskach (Podraza-Kwiatkowska)

Pauza (myślnik, długa kreska; ze spacjami z obu stron): jako znak interpunkcyjny

[...]: znak sygnalizujący skrócenie cytatu (wycięcie fragmentu), ze spacjami z obu stron (chyba że po wyciętym fragmencie jest znak interpunkcyjny)

Skróty wyrazów: w tekście powinno się ich unikać, nawet tak popularnych jak „np.” (lepiej „na przykład”). Szczególnie rażące „W-wa”, „P-ń”, „wg” (zawsze „według”).

PRZYPISY – WZÓR

Przypisy należy stosować u dołu każdej strony, przy czym znaki przestankowe umieszczać za cyferką przypisu, np.:

Jak stwierdza Fukuyama, będzie to wszystko dość nudne¹.

„Współczesne demokracje liberalne nie wypłynęły z mglistych oparów tradycji”².

Zapis przypisu:

1. publikacja książkowa:

Wilfrid J. Harrington, *Klucz do Biblii*, przeł. Józef Marzęcki, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 2002, s. 29.

2. artykuł zamieszczony w antologii:

Edward Branigan, *Schemat fabularny*, przeł. Jacek Ostaszewski, w: *Kognitywna teoria filmu. Antologia przekładów*, red. Jacek Ostaszewski, Wydawnictwo Baran i Suszczyński, Kraków 1999, s. 115.

3. artykuł zamieszczony w czasopiśmie:

Jürgen Habermas, *Prawo międzynarodowe – jego przyszłość i przeszłość*, przeł. Andrzej Kopacki, „Przegląd Polityczny” 2003, nr 62-63, s. 148.

4. W przypadku, gdy następny przypis pochodzi z tego samego źródła, stosuje się:

Ibidem.

5. Jeśli następny przypis pochodzi z tego samego źródła, ale z innej strony, stosuje się:

Ibidem, s. 122.

6. W przypadku, gdy przypis odnosi się do źródła, które już w danym tekście było cytowane, stosuje się:

Wilfrid J. Harrington, op. cit., s. 144.

7. Jeśli w tekście odnosimy się do więcej niż jednej pozycji tego samego autora, to gdy kolejny przypis odnosi się do jednego z tych tekstów, stosuje się:

Wilfrid J. Harrington, *Klucz do Biblii*, op. cit., s. 148.

[Jeśli tytuł jest dwuczłonowy, można go skrócić do samego tytułu, a jeśli bardzo długi, po kilku słowach początkowych wystarczy postawić trzykropek – reszta jw.]

8. Cytat z innej pracy: najpierw podajemy zapis bibliograficzny odnoszący się do tekstu cytowanego, następnie źródło, z którego korzystamy bezpośrednio, np.:

J. Kowalski, *Trzy misie*, Warszawa 1998, s. 18; cyt. za: P. Nowak, *ABC przyjaciela zwierzaków*, Twoje Wydawnictwo, Szczecin 2007, s. 4.

BIBLIOGRAFIA

Bibliografię należy przedstawić na końcu pracy. Najprostszy jej podział – na podmiotową i przedmiotową, ale możliwe są także inne – logiczne i uzasadnione – podziały. Cytowane prace szeregujemy wedle nazwisk autorów w kolejności alfabetycznej. Jeśli w bibliografii pojawi się więcej prac tego samego autora, wówczas szeregujemy je alfabetycznie tytułami, np.:

Branigan, Edward, *Schemat fabularny*, przeł. Jacek Ostaszewski, w: *Kognitywna teoria filmu. Antologia przekładów*, red. Jacek Ostaszewski, Wydawnictwo Baran i Suszczyński, Kraków 1999, s. 112-154.

Dobek-Ostrowska, Bogusława (red.), *Nauka o komunikowaniu: Podstawowe orientacje teoretyczne*, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław 2001.

——— (red.), *Współczesne systemy komunikowania*, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław 1998.

Habermas, Jürgen, *Prawo międzynarodowe – jego przyszłość i przeszłość*, przeł. Andrzej Kopacki, „Przegląd Polityczny” 2003, nr 62-63, s. 147-152.

Harrington, Wilfrid J., *Klucz do Biblii*, przeł. Józef Marzęcki, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 2002.

Sławiński, Janusz (red.), *Słownik terminów literackich*, wyd. III, poszerzone i poprawione, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław–Warszawa–Kraków 2000.

UWAGA:

1. Tłumacza podajemy ZAWSZE, gdy cytujemy książkę, artykuł z antologii czy czasopisma. W przypadku tłumaczenia zbiorowego piszemy: tłum. zbior.
Nazwisko tłumacza podajemy po tytule tłumaczonego dzieła, a więc przed miejscem i rokiem wydania.
2. Kolejnych pozycji w bibliografii nie numerujemy.
3. Ze względów estetycznych zaleca się stosowanie układu z „wysunięciem” (Narzędzia główne → Akapit → Wcięcia / Specjalne: Wysunięcie). W takim układzie każdy zapis bibliograficzny to osobny akapit (potwierdzony „enterem”).

ŹRÓDŁA INTERNETOWE

Jeśli to możliwe, podajemy dane publikacji (nazwisko autora, tytuł, nazwisko tłumacza) według wzoru dla bibliografii tradycyjnej. Np.:

Aptacy, Piotr, *Kulturowe przestrzenie Internetu*, URL: <http://www.film-i-media.soho.pl/pracownicy/paptacy/kultpl.htm> [dostęp: 27.09.2022] lub [27.09.2022].

Jeśli takich danych nie mamy, piszemy jedynie:

[Http://www.film-i-media.soho.pl/pracownicy/paptacy/kultpl.htm](http://www.film-i-media.soho.pl/pracownicy/paptacy/kultpl.htm) [dostęp: 27.09.2022] lub [27.09.2022].

FILMOGRAFIA

Jeśli praca ma charakter monograficzny, na końcu należy umieścić filmografię twórcy, porządkując filmy wedle daty ich powstania, np.:

Cienie (Shadows, 1958)

Spóźniony blues (Too Late Blues, 1962)

Dziecko czeka (A Child Is Waiting, 1963)

Twarze (Faces, 1968)

Itd.

Jeśli praca traktuje o jednym filmie, wówczas na końcu podać następujące dane: tytuł polski, tytuł oryginalny, miejsce i rok produkcji, nazwisko reżysera, scenarzysty, autora zdjęć, montażysty, autora muzyki, scenografa i wykonawców oraz producenta, np.:

Dzisiejsze czasy (Modern Times)

film produkcji USA, 1936

reżyseria: Charles Chaplin

scenariusz: Charles Chaplin

zjęcia: Rollie Totheroth, Ira Morgan

muzyka: Charles Chaplin

scenografia: Charles Danny Hall, J. Russell Spencer

wykonawcy: Charles Chaplin (Charlie-tramp), Paulette Goddard (Dziewczyna), Stanley Stanford (Duży Bill), Henry Bergman (właściciel knajpy), Chester Conkin (mechanik), Allan Garcia (dyrektor fabryki), Hank Mann (drab z celi), Lloyd Ingraham (dyrektor więzienia) i inni

produkcja: Charles Chaplin – United Artists.